

2016

EROP OF ERONDER

Na eindeloos wachten viel het verslag van de expertise eindelijk in onze brievenbus, als een zware last die met een doffe dreun neerkwam. De woorden op het papier lieten een bittere nasmaak achter. Het proces dat eraan voorafging was als een hobbelige weg vol teleurstellingen, zoals ik eerder beschreef in mijn vorig boek.

Voor de eerste operatie concludeerde de expertise dat de arts had gehandeld als “een goede huisvader”. Hoe konden ze ooit begrijpen dat mijn zenuwbanen een geheel eigen route volgden—kronkelende rivieren die hun eigen pad kozen, in plaats van de geplaveide wegen van het lichaam te volgen?

Bij de tweede operatie was de situatie zo mogelijk nog schrijnender. Ze beweerden dat ik blij moest zijn dat de arts überhaupt de moed had gehad om aan de operatie te beginnen. Alsof de daad van het proberen op zichzelf al voldoende was om de misstappen die volgden te vergeven. Hij had de handelingen uitgevoerd zo goed en zo kwaad als mogelijk, terwijl hij ronddwaalde in de duisternis van mijn complexe anatomie.

Ik stelde mijn arts van het ziekenfonds een directe vraag: "Wanneer hebt u ooit gelijk gekregen in een zaak van medische fouten?" Zijn verraste reactie sprak boekdelen—slechts een verwaarloosbaar percentage van alle gevallen leidde tot erkenning van fouten. Met dat vooruitzicht werd de mogelijkheid voor verdere juridische stappen steeds

somberder. Het leek alsof de medische wereld een ondoordringbaar bolwerk was, waarin artsen elkaar steunden en bescherming boden. Terwijl onze hoop op gerechtigheid langzaam maar zeker vervloog.

We hadden geen energie meer voor eindeloze juridische gevechten. Eerlijk gezegd was ik er gewoon helemaal klaar mee. Ik zocht niet naar een financiële compensatie, hoewel dat welkom zou zijn geweest gezien de hoge kosten die we hadden gemaakt. Wat ik echt nodig had, was een arts die de moed had om toe te geven dat er iets was misgegaan. Iemand die bereid was om samen met mij naar de beste oplossing te zoeken. Maar zelfs die hoop leek inmiddels vervlogen...

Ons gewone gezinsleven draait ondertussen volop door, vol nieuwe ontwikkelingen en onverwachte mijlpalen. 2016 bracht ons geweldig nieuws: onze Yentl begon als inspecteur bij de politie van de Westkust, aangesteld bij de interventieploeg. De trots die we voelen is onbeschrijfelijk. Dit is zonder twijfel de perfecte koers voor hem! Hij lijkt daar helemaal op zijn plaats te zijn en straalt van zelfvertrouwen. Zijn opleiding heeft hij met vlag en wimpel doorstaan. Het is duidelijk dat hij zijn roeping heeft gevonden vanaf het moment dat hij de politieschool binnenstapte.

Hoewel we ons tijdens zijn middelbareschooltijd soms zorgen maakten, ontwikkelt Yentl zich in de politieschool tot een voorbeeldige student. Zijn vastberadenheid en toewijding zijn altijd al aanwezig geweest, maar het is hartverwarmend om te zien hoe hij nu volledig tot bloei komt in zijn nieuwe rol. Ik verwijs vaak naar hem als inspiratie voor ouders die zich zorgen maken over hun eigen kinderen. Ik zeg dan altijd: "Het komt goed!" En Yentl is het levende bewijs van die woorden.

De vreugde en trots die we voelen, gaat dieper dan woorden kunnen uitdrukken. We zien hoe hij zich inzet voor de veiligheid van anderen, en hoe hij elke dag sterker en zekerder in zijn schoenen staat. Hij volgt zijn hart, en dat maakt van hem een inspiratiebron voor iedereen om hem heen.

2017

MIJN KLEIN GROOTS MOMENTJE

De kleine gelukjes die mij vreugde brengen, zijn mijn houvast. In de gouden gloed van een zonsopgang voel ik een stille kracht. Soms verschijnt er een regenboog, onverwacht en stralend, en ik kan niet anders dan glimlachen. Als ik naar onze vijver kijk en de vissen wild zie spartelen, voel ik een kinderlijk plezier opwellen; hun zorgeloze leven herinnert me eraan dat er momenten zijn om gewoon te zijn. Het zijn ook de kleine, soortgelijke gebaren van anderen die mijn hart verwarmen, die me als zonnestralen op een koude dag raken. Een mooie wenskaart in de brievenbus, een fris boeket bloemen op tafel, een ontbijt met vriendinnen—ze zijn meer dan alleen attenties: ze zijn tekens dat mensen met mij meeleven. In die simpele, kostbare momenten lijkt ik even mijn pijn te vergeten. Deze kleine geluksmomenten laten me zien dat er altijd hoop is, dat er zelfs op de meest sombere dagen iets moois kan stralen.

ENERGIE

De neurostimulator en mijn dagelijkse dosis pijnstillers vormen samen een kostbaar schild dat me helpt om de pijn onder controle te houden en een glimp van mijn normale

leven terug te winnen. Maar helaas werpt een onvermijdelijke schaduw zich over dit waardevolle schild: de batterijen hebben slechts een korte levensduur. Telkens weer is het een angstige aftelling naar de volgende operatie. Eind november is het onvermijdelijke moment daar, de zeventiende keer dat ik onder narcose zal gaan. Hoewel het routine lijkt, blijft het beangstigend. Elke keer opnieuw leg ik mijn lot in de handen van de chirurgen, hopend op een succesvol resultaat. Het is een mix van angst en hoop, maar ik weet dat de tijdelijke pijn loont. Ik houd me vast aan het vooruitzicht van verlichting en blijf geloven dat ik sterker ben dan de uitdagingen die voor me liggen

EEN EIGEN HUIS

Wat zijn we ontzettend trots op Celien dat ze, helemaal op eigen kracht, haar eerste huis koopt! Het is een charmant en praktisch rijtjeshuis in een levendige straat vol enthousiaste burens. Hier vinden veel jonge mensen hun plek, en er heerst een sterke gemeenschapszin. Hoewel er nog wat renovaties moeten gebeuren, stort Celien zich vol energie op de uitdagingen die voor haar liggen. Tegen de zomer woont ze vol trots in haar volledig opgeknapte huis—een ware getuigenis van haar doorzettingsvermogen en het waarmaken van haar dromen. Elke laag verf, elke gelegde vloer brengt haar dichterbij haar visie van een eigen thuis. De toekomst straalt voor haar.

Omringd door het geluid van hamers en zagen voelt Celien de opwindende van het bouwen van haar eigen plek. In haar boho-interieur stralen zachte tinten roze en muntgroen een veilige haven uit. Kasten gevuld met leuke borden en glazen, met een vleugje girlpower, weerspiegelen haar creativiteit. De trap krijgt een prachtig verloop van 50 tinten

grijs, en het geometrische behang geeft een moderne twist aan de klassieke schouw. En dan is er nog de op maat gemaakte dressing, een droom voor elke vrouw, alsof ze haar eigen winkeltje in huis heeft. Hier zal Celien ongetwijfeld gelukkig zijn!

2018

MIJN KLEIN GROOTS MOMENTJE

Ik had nooit verwacht dat ik ooit tot het groepje auteurs zou behoren, maar toen in mei het boek *“En toen werd ik wakker”* in de winkel lag, moest ik mezelf toch even knijpen! Het moment waarop ik het boek in mijn handen houd, voelt als pure magie. Het is iets waarvan ik nooit had durven dromen, iets wat ik altijd onbereikbaar had geacht voor mezelf.

ZIE ME GRAAG

Op een zonovergoten woensdagnamiddag in mei bracht Yentl voor het eerst zijn vriendinnetje, H  l  ne, mee naar huis. Ze was een warme, spontane verschijning, met een brede glimlach en een stralende blik die meteen uitnodigde om haar beter te leren kennen. Hoewel onze ontmoeting kort was, voelde ik meteen de onmiskenbare klik tussen hen. De manier waarop Yentl naar haar keek, vol bewondering en tederheid, liet geen twijfel bestaan over de oprechte genegenheid die tussen hen groeide. In de weken die volgden, zouden Yentl en H  l  ne samen de laatste hand leggen aan de renovatie van de grote kamer boven. Wat ooit een stille, ongebruikte ruimte was, werd langzaam omgetoverd tot een levendige oase van liefde en avontuur.